

Vroeg zonlicht wierp een gouden glans over de kinderkopjes voor de personeelsingang van het New York Museum of Natural History en verlichtte een glazen hokje net buiten de granieten ingangsboog. In dat hokje zat een onderuitgezakte gestalte: een man op leeftijd, bij het hele personeel bekend. Hij pufte tevreden aan zijn pijp en koesterde zich in de warmte van een van die bijna-voorjaarsdagen die je soms hebt in februari in New York City: zo'n dag waarop narcissen, krokussen en fruitbomen tot vroegtijdige bloei verlost worden om dan later in de maand dood te vriezen.

'Goedemorgen, professor,' zei Curly keer op keer tegen de ene na de andere voorbijganger, of dat nu iemand van de postkamer of een wetenschapper was. Conservatoren mochten rijzen en vallen, directieleden mochten promotie maken, gloriëren en vervolgens tot een roemloos einde vervallen, de mens kon de aarde bewerken tot hij er zelf in rustte, maar het leek wel of Curly nooit uit zijn hokje te verdrijven zou zijn. Hij hoorde evenzeer bij het museum als de ultrasaurus die de bezoekers begroette in de grote Rotonde bij de ingang.

'Hier, ouwe!'

Met gefronste wenkbrauwen over die familiale wijze van aanspreken verhief Curly zich net op tijd om een koerier een pakje door zijn loket te zien schuiven. Dat deed deze met zo veel kracht dat het pakket terecht kwam op de plank waar de bewaker zijn tabak en zijn wanten had weggelegd.

'Pardon!' zei Curly. Hij was overeind gekomen en zwaaide door het raam. 'Hé!' Maar de koerier sprintte al weg op zijn breedbandige mountainbike, zijn zwarte rugzak uitpuilend van de pakketten.

'Mijn hemel,' prevelde Curly, terwijl hij naar het pakketje stond te staren. Het mat zo'n dertig bij twintig bij twintig centimeter, was in vettig bruin papier gewikkeld en met een overdreven hoeveelheid ouderwets touw vastgebonden. Het zag er zo verfromfaaid uit dat Curly zich afvroeg of de koerier misschien onderweg onder een vrachtwagen was gekomen. Het adres was in kinderlijk handschrift

geschreven: VOOR DE CONSERVATOR VAN ROTSEN EN MINERALEN IN HET MUSEUM VOOR NATUURLIJKE HISTORIE.

Terwijl hij peinzend naar het pakje bleef kijken, maakte Curly de prop tabak onder in zijn pijp los. Het museum ontving wekelijks honderden pakketjes van kinderen, met daarin ‘donaties’ voor de collectie. Zulke donaties konden van alles zijn: van een verbrijzelde tor en een handvol doodgewone kiezels, tot pijlpunten en uitgedroogde dierenlijkjes. Hij slaakte een zucht, verhief zich moeizaam uit zijn comfortabele stoel en stak het pakket onder zijn arm. Hij legde zijn pijp weg, schoof de deur van zijn hokje open en stapte het zonlicht in, waarbij hij tweemaal met zijn ogen knipperde. Daarna liep hij in de richting van de postkamer, zo’n honderd meter verderop.

‘Wat hebt u daar, meneer Tuttle?’ klonk een stem.

Curly keek in de richting van de stem. Het was Digby Greenlaw, de nieuwe onderdirecteur Administratie, die net de tunnel van de personeelsparkeergarage uit kwam lopen.

Curly gaf niet meteen antwoord. Hij had het niet zo op Greenlaw en diens neerbuigende ‘meneer Tuttle’. Een paar weken eerder had Greenlaw aanmerkingen gehad op de manier waarop Curly de personeelspasjes controleerde. Zijn klacht luidde dat Curly er ‘niet echt naar kéék’. Verdorie, daar hoefde Curly toch niet naar te kijken – hij kende iedere museummedewerker van gezicht.

‘Pakje,’ gromde hij ten antwoord.

Greenlaws stem kreeg een ambtelijke klank.

‘Pakketjes worden rechtstreeks naar de postkamer gebracht. En u wordt niet geacht uw werkplek te verlaten.’

Curly liep gewoon door. Met het klimmen der jaren was hij tot de ontdekking gekomen dat je onaangenaamheden het best gewoon maar kon negeren.

Hij hoorde de voetstappen van de administrateur achter zich steeds sneller klinken, en de ander sprak nu met enige stemverheffing, in de kennelijke veronderstelling dat hij op zijn leeftijd hardhorend moest zijn. ‘Meneer Tuttle? Ik zei: u mag uw werkplek niet verlaten.’

Curly bleef staan en draaide zich om. ‘Dat is aardig van u, professor.’ Hij hield Greenlaw het pakket voor.

Greenlaw kneep zijn ogen iets samen en keek ernaar. ‘Ik zei niet dat ik het zou afleveren.’

Curly bleef met het pakket in zijn handen staan.

‘O, god nog aan toe.’ Met een geïrriteerd gezicht stak Greenlaw er zijn hand naar uit, maar halverwege aarzelde hij. ‘Wat ziet dat er raar uit. Wat is het?’

‘Geen idee, professor. Door een koerier gebracht.’

‘Het ziet er gehavend uit.’

Curly haalde zijn schouders op.

Nog steeds nam Greenlaw het pakket niet aan. Hij boog zich voorover en tuurde er met samengeknepen ogen naar. ‘Er zit een scheur in. En kijk eens, er komt iets uit.’

Curly keek. Er zat inderdaad een gat in de hoek van het pak, en daaruit kwam een dun stroompje bruinig poeder.

‘Wat krijgen we nou?’ zei Curly.

Greenlaw deed een stap achteruit. ‘Er komt een of ander poeder uit.’ Zijn stem klonk plotseling een half octaaf hoger. ‘O mijn god. Wat is dit?’

Curly stond als aan de grond genageld.

‘Grote god, Curly, laat los! Antrax!’

Greenlaw wankelde achteruit, zijn gezicht vertrokken van paniek. ‘Een terroristische aanslag – bel de politie! Ik ben besmet – o mijn god, ik ben besmet!’

De administrateur struikelde en viel op zijn rug op de straatkeien. Hij klauwde naar de grond en sprong overeind om zo hard mogelijk weg te rennen. Bijna meteen kwamen er twee bewakers uit een deur aan de overkant zetten, van wie er één Greenlaw onderschepte terwijl de andere Curly’s kant uit kwam.

‘Wat doen jullie?’ krijste Greenlaw. ‘Hou afstand! Bel de politie!’

Curly bleef met het pak in zijn handen staan. Dit lag zo ver buiten zijn belevingswereld dat zijn hele brein tot stilstand gekomen leek te zijn.

Met Greenlaw op hun hielen deinsden de bewakers achteruit. Even was het vreemd stil op de binnenplaats. Toen ging er een schel alarm af, oorverdovend in die besloten ruimte. Nog geen vijf minuten later klonken er aanstormende sirenes als voorbodes van een koortsachtige activiteit: politieauto’s, zwaailichten, knetterende radio’s en mannen in uniform die heen en weer holden om geel biohazard-tape te spannen en een cordon op te richten, met megafoons die de samendrommende menigte maanden afstand te houden terwijl Curly het bevel kreeg om dat pakket te laten vallen en weg te lopen, herhaal: het pakket te laten vallen en weg te lopen.

Maar Curly liet het pakket niet vallen en hij liep ook niet weg. In opperste verwarring bleef hij als aan de grond genageld staan staren naar het dunne bruine straaltje dat nog steeds door de scheur in het papier liep en een klein hoopje vormde op de keien.

Nu kwamen er twee vreemd uitziende mannen met opgeblazen witte pakken en helmen met kunststof vizier aanlopen, langzaam en met uitgestrekte handen, een beeld dat Curly ooit gezien had in een oude sciencefictionfilm. Een van hen pakte Curly vriendelijk bij de schouder, terwijl de ander het pak uit zijn vingers losmaakte en voorzichtig, heel voorzichtig, in een blauwe kunststof koffer plaatste. De eerste man leidde hem opzij en begon hem zorgvuldig te stofzuigeren met een raar apparaat en daarna begonnen ze hem ook zo'n akelig plastic pak aan te trekken, en de hele tijd praatten ze maar met zachte elektronische stemmen op hem in dat het allemaal goed kwam, dat ze hem naar het ziekenhuis brachten voor een paar onderzoekjes, en dat alles goed kwam. Toen ze de helm over zijn hoofd plaatsten, kreeg Curly het gevoel dat zijn hersens weer tot leven kwamen en dat zijn lichaam weer wilde bewegen.

'Pardon, professor?' zei hij tegen een van de mannen terwijl ze hem naar een bestelbusje brachten dat achterwaarts door het politiecordon heen was gereden en nu met geopende deuren op hem stond te wachten.

'Ja?'

'Mijn pijp.' Hij knikte in de richting van zijn hokje. 'Neem alsjeblieft mijn pijp mee.'

2

Dr. Lauren Wildenstein keek toe terwijl het noodteam de blauwe kunststof bak met biologisch afval binnenbracht en onder de afzuigkap in haar laboratorium plaatste. Zo'n twintig minuten geleden hadden ze het telefoontje gekregen, en zij en haar assistent Richie waren er klaar voor. In eerste instantie had het geklonken het alsof dit nu eens écht kon zijn, iets wat daadwerkelijk paste in het profiel van een klassieke aanval met biologische wapens – een

pakket dat naar een zeer bekende instelling in New York City was verzonden en waar een bruin poeder uit sijpelde. Maar *in situ*-tests op antrax hadden niets opgeleverd, en Wildenstein wist al bijna zeker dat dit het zoveelste loos alarm zou blijken. In haar twee jaar aan het hoofd van het DOHMS Sentinel-laboratorium van New York had ze meer dan vierhonderd verdachte poeders te analyseren gekregen, en goddank was niet één daarvan een biologisch wapen gebleken. Tot nu toe. Ze keek naar het scorebord op de muur: suiker, zout, bakmeel, bakpoeder, heroïne, cocaïne, peper en zand, in die volgorde van frequentie. De lijst was een getuigenis van achtervolgingswaan en van een veel te vaak afgekondigd terreuralarm.

Het team ging weg, en ze bleef even naar de verzegelde container staan kijken. Verbluffend hoeveel opschudding een pakketje met poeder tegenwoordig kon veroorzaken. Het was een halfuur geleden bij het museum bezorgd, en er waren al een bewaker en een administrateur in quarantaine geplaatst, van antibiotica voorzien, en op de lijst gezet voor psychologische begeleiding. Naar het scheen was met name de administrateur volslagen hysterisch.

Ze schudde haar hoofd.

‘Nou, wat denk je?’ klonk een stem van achter haar schouder. ‘Terroristische cocktail *du jour*?’

Wildenstein ging er niet op in. Richie leverde uitstekend werk, maar zijn emotionele ontwikkeling was ergens tussen groep vijf en zes blijven steken.

‘Eerst maar eens röntgenen.’

‘Gebeurt al.’

De kleuren-röntgenafbeelding die op het computerscherm verscheen liet zien dat het pakje vol zat met een amorfe substantie, zonder zichtbare brieven of andere voorwerpen.

‘Geen ontsteking,’ zei Richie. ‘Verdomme.’

‘Ik ga de kist openmaken.’ Wildenstein verbrak de biomateriaalverzegeling en tilde het pakje voorzichtig uit de kist. Ze nam notie van de kinderlijke hanenpoten, het feit dat er geen afzender vermeld stond, de eindeloze wikkelingen van het slordig geknoopte touw. Het leek bijna gemaakt om argwaan te wekken. Eén hoek van het pakket was opengeschuurd door een ruwe behandeling en daar sijpelde iets lichtbruins uit wat nog het meest op zand leek, en in geen enkel opzicht op biologische wapens zoals zij die bestudeerd had. Met onhandige gebaren vanwege de dikke handschoenen die

ze aanhad, knipte ze het touw door en opende het pakket. Er zat een plastic zak in.

‘Een zandzak! Voor als we nog eens een overstroming krijgen,’ gnuifde Richie.

‘We beschouwen dit als gevaarlijk materiaal tot we het tegendeel bewezen hebben,’ zei Wildenstein, hoewel ze de zaak diep in haar hart ook niet echt serieus kon nemen. Maar uiteraard moest je altijd het zekere voor het onzekere nemen.

‘Gewicht?’

‘Eén komma twee kilo. En mag ik daarbij opmerken dat geen van de biohazard-detectoren onder de kap uitslaat?’

Met een schepje nam ze een stel korrels van de substantie en verdeelde die over een handvol testbuisjes, verzegelde die en plaatste ze in een rek. Daarna haalde ze ze onder de kap weg en gaf ze aan Richie. Die had geen verdere instructie nodig om te beginnen met de gebruikelijke reeks chemische reagentia, op zoek naar een reactie.

‘Mooi dat we een hele bak vol hebben,’ grinnikte hij. ‘Nou kunnen we die zoi in de fik steken, in de oven stoppen, oplossen en dan hebben we nog genoeg over voor een zandkasteel.’

Wildenstein wachtte terwijl hij zijn tests uitvoerde.

‘Allemaal negatief,’ meldde hij na verloop van tijd. ‘Wat is dit voor spul?’

Wildenstein pakte een tweede rek monsters. ‘Doe een hittetest in een oxiderende atmosfeer en leid het gas naar de gasanalyse.’

‘Oké.’ Richie pakte een nieuw buisje, verzegelde het met een pipet waar een slangetje uit stak die naar de gasanalysator liep, en verhitte het buisje langzaam boven een bunsenbrander. Wildenstein keek toe, en tot haar verbazing vatte het monster al gauw vlam en gloeide even voordat het verdween zonder as of residu achter te laten.

‘Burn, baby, burn.’

‘Wat heb je, Richie?’

Hij bestudeerde de gegevens. ‘Zuivere kooldioxide en monoxide met een spoor van waterdamp.’

‘Dan moet het monster dus zuivere koolstof geweest zijn.’

‘Kom op, baas. Sinds wanneer wordt koolstof aangeleverd in de vorm van bruin zand?’

Wildenstein keek naar de korrels in een van de testbuisjes. ‘Ik leg

dit spul eens even onder de stereozoom.'

Ze legde een tiental korrels op een glazen plaatje en schoof dat in de microscoop. Ze knipte het licht aan en keek door het oculair.

'Wat zie je?' wilde Richie weten.

Maar Wildenstein gaf geen antwoord. Ze bleef verbijsterd zitten kijken. Onder de microscoop waren de afzonderlijke korrels helemaal niet bruin, maar miniatuurfragmentjes van een glasachtige stof in duizenden kleuren: blauw, rood, geel, groen, bruin, zwart, paars, roze. Zonder haar oog bij het oculair weg te halen pakte ze een metalen lepeltje, drukte dat op een van de korrels en duwde even door. Ze hoorde een zwak knersen toen de korrel een kras in het glas maakte.

'Wat doe jij nou?' vroeg Richie.

Wildenstein stond op. 'Hadden we hier niet ergens een refractometer liggen?'

'Ja, een goedkoop geval uit de middeleeuwen of daaromtrent.' Richie rommelde rond in een kast en diepte een stoffig apparaat in een gele plastic hoes op. Hij stelde het apparaat op en stak de stekker in het stopcontact. 'Weet jij hoe dat ding werkt?'

'Volgens mij wel.'

Met de stereomicroscoop pakte ze een korreltje van de stof en liet het in een druppel minerale olie op een glazen plaatje vallen. Daarna schoof ze het plaatje in de leeskamer van de refractometer. Na een paar valse starts was ze erachter hoe ze aan de knop moest draaien om een uitslag te krijgen.

Met een glimlach keek ze op.

'Net wat ik dacht. Een refractie-index van twee komma vier.'

'O? En dus?'

'Dus hebben we het. Geen twijfel mogelijk.'

Ze wierp hem een blik toe. 'Richie, wat bestaat uit zuivere koolstof, heeft een brekingsindex van meer dan twee en is hard genoeg om glas te snijden?'

'Diamant?'

'Bravo.'

'Bedoel je dat we hier te maken hebben met een zak industrieel diamantgruis?'

'Daar ziet het wel naar uit.'

Richie zette zijn kap af en veegde zijn voorhoofd af. 'Nou, dat heb ik nog nooit meegemaakt.' Hij draaide zich om en reikte naar

een microfoon. ‘Dan kan ik maar beter naar het ziekenhuis bellen om te zeggen dat er geen biologisch gevaar dreigt. Zo te horen had die administrateur het al zowat in zijn broek gedaan.’

3

Frederick Watson Collopy, directeur van het New York Museum of Natural History, voelde zijn nekharen overeind staan van ergernis toen hij de lift naar het souterrain van het museum uit liep. Het was maanden geleden dat hij zich in deze onderaardse diepte begeven had, en hij vroeg zich af waarom Wilfred Sherman, hoofd van de afdeling Mineralogie, er in godsnaam op stond dat hij naar het lab kwam in plaats van dat Sherman naar Collopy’s kantoor op de vierde verdieping kwam.

Met ferme tred liep hij de hoek om, zijn schoenen schrapend op de kale vloer, en kwam aan bij de deur van het mineralogielaboratorium – die dichtzat. Hij probeerde de deurkruk – op slot – en klopte uiteindelijk met een nieuwe golf van irritatie aan.

Bijna meteen rukte Sherman de deur open, en deed die al even snel weer achter hen op slot. De conservator zag er haveloos en bezweet uit – om niet te zeggen: een wrak. En terecht, dacht Collopy. Hij keek rond door het lab en zag al snel het gewraakte pakketje liggen, smoezelig en vol kreukels, in een dubbele ziplock-zak op een onderzoekstafel naast een stereozoom-microscoop. Ernaast lag een handvol witte enveloppen.

‘Dr. Sherman,’ verklaarde hij, ‘de slordige manier waarop dit materiaal bij het museum is bezorgd, levert een hoop negatieve publiciteit op. Dit is schandalig. Ik wil de naam van de afzender, ik wil weten waarom de hele toestand niet is afgehandeld via de correcte kanalen, en ik wil weten waarom er zo zorgeloos is omgegaan met zulk waardevol materiaal en waarom de levering zelf voor paniek heeft gezorgd. Naar ik me heb laten vertellen is dit soort diamantgruis duizenden dollars per kilo waard.’

Sherman antwoordde niet. Hij zweette, en daar liet hij het bij.

‘Ik zie de krantenkoppen morgen al voor me: **ANGST VOOR BIOLOGISCH WAPEN IN MUSEUM VOOR NATUURLIJKE HISTORIE**. Daar

verheug ik me niet bepaald op. Ik heb zojuist een telefoontje gekregen van een of andere verslaggever bij de *Times* – ene Harriman of zo – en die moet ik binnen het halfuur terugbellen met een verklaring.’

Sherman slikte, nog steeds zonder iets te zeggen. Er sijpelde een zweetdruppel langs zijn voorhoofd, en die veegde hij snel weg met een zakdoek.

‘Nou, héb je een verklaring? En waarom moest ik in godsnaam naar jouw lab komen?’

‘Ja,’ bracht Sherman uit. Hij knikte in de richting van de stereomicroscoop. ‘Ik wilde dat u... dat u zelf even keek.’

Collopy stond op, liep naar de microscoop, zette zijn bril af en bracht zijn ogen naar het oculair. Er verscheen een vage massa in beeld. ‘Ik zie niks.’

‘Dan moet u hem scherp stellen.’

Collopy hanneste met de knop en kreeg het specimen afwisselend scherp en vaag te zien terwijl hij de juiste plek probeerde te vinden. Uiteindelijk stond hij oog in oog met een adembenemende kaleidoscoop van duizenden helder gekleurde stukjes kristal, belicht als een glas-in-loodraam.

‘Wat is dit?’

‘Een monster van het gruis in het pakje.’

Collopy rechtte zijn rug. ‘En? Heeft iemand van jullie afdeling dit besteld?’

Sherman aarzelde. ‘Nee.’

‘Kunt u me dan vertellen, dr. Sherman, hoe diamantgruis ter waarde van duizenden dollars is geadresseerd aan, en afgeleverd bij, uw afdeling?’

‘Volgens mij...’ Sherman bleef midden in zijn zin steken. Met een trillende hand pakte hij een van de witte enveloppen. Collopy wachtte, maar Sherman leek verstart.

‘Dr. Sherman?’

Sherman reageerde niet. Hij pakte zijn zakdoek weer en bette voor de tweede maal zijn gezicht.

‘Dr. Sherman, bent u ziek?’

Sherman slikte. ‘Ik weet niet hoe ik u dit moet vertellen.’

Collopy zei kortaf: ‘We zitten met een probleem, en ik heb nu...’ – hij keek op zijn horloge – ‘nog precies vijftientig minuten om die Harriman terug te bellen. Dus ik zou zeggen, voor de dag ermee.’

Sherman knikte zwijgend en depte nogmaals zijn gezicht. Collopy was geïrriteerd, maar tegelijkertijd had hij medelijden met hem. In vele opzichten was hij niets meer dan een jongetje van middelbare leeftijd, dat nooit over zijn collectie stenen heen gegroeid was... Plotseling beseftte hij dat Sherman niet alleen zweet stond weg te vegen – er drupten tranen uit zijn ogen.

‘Dit is geen industrieel diamantgruis,’ zei Sherman uiteindelijk.

Collopy fronste zijn wenkbrauwen. ‘Pardon?’

De conservator haalde diep adem en leek zich schrap te zetten. ‘Industrieel diamantgruis wordt gemaakt van zwarte of bruine diamant, zonder esthetische waarde. Onder een microscoop ziet dat eruit zoals te verwachten valt: donkere kristalpartikeltjes. Maar wanneer je hiernaar kijkt onder de microscoop, dan zie je kleuren.’ Zijn stem trilde.

‘Dat heb ik gezien, ja.’

Sherman knikte. ‘Piepkleine stukjes en kristallen in kleur, alle kleuren van de regenboog. Ik heb vastgesteld dat het inderdaad om diamant gaat, en toen vroeg ik me af...’ Zijn stem stierf weg.

‘Dr. Sherman?’

‘Toen vroeg ik me af: hoe is het in godsnaam mogelijk dat een zak diamantgruis uit zo veel miljoenen fragmentjes gekleurde diamant bestaat? Meer dan een kilo, notabene.’

Er viel een diepe stilte in het lab. Collopy voelde zich verkillen. ‘Ik snap het niet.’

‘Dit is geen diamantgruis,’ vertelde Sherman plotseling haastig. ‘Dit is de diamantencollectie van ons museum.’

‘Waar heb je het over?’

‘Die man die vorige maand onze diamanten heeft gestolen. Hij moet ze verpulverd hebben. Allemaal.’ De tranen stroomden nu vrijelijk over zijn wangen, maar Sherman nam niet meer de moeite ze weg te vegen.

‘Verpulverd?’ Collopy keek met een verwilderde blik om zich heen. ‘Hoe kun je nou een diamant verpulveren?’

‘Met een moker.’

‘Maar diamant is toch het hardste materiaal ter wereld?’

‘Ja, het is hard. Maar daarom kan het nog wel broos zijn.’

‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Veel van onze diamanten hebben een unieke kleur. Neem de Queen of Narnia, bijvoorbeeld. Er is geen andere diamant ter we-

reld die precies die speciale kleur blauw heeft, met spoorjes van violet en groen. Ik heb ieder fragmentje kunnen identificeren. Dat heb ik zitten doen – ik heb ze uitgezocht.’

Hij pakte de witte envelop en keerde die om boven een vel papier op de onderzoekstafel. Er stroomde een hoopje blauw gruis uit. Hij wees ernaar.

‘De Queen of Narnia.’

Hij pakte een tweede envelop en goot de inhoud uit tot een paars bergje. ‘Heart of Eternity.’

Een voor een leegde hij de envelopjes. ‘Indigo Ghost. Ultima Thule. Fourth of July. De Zanzibar Green.’

Het leek een regelmatige trommelslag, de ene weergalmende klap na de andere. Vol afgrijzen keek Collopy naar de hoopjes glinsterend zand.

‘Dit is een zieke grap,’ zei hij uiteindelijk. ‘Dit kunnen onmogelijk de diamanten van het museum zijn.’

‘De exacte tinten van een groot aantal van die beroemde diamanten zijn te kwantificeren,’ antwoordde Sherman. ‘Daar heb ik onweerlegbare gegevens over. Ik heb de fragmenten getest. Dit zijn diamanten met exact de juiste tint. Er is geen vergissing mogelijk. Iets anders kan het niet zijn.’

‘Maar dan toch zeker niet allemaal?’ zei Collopy. ‘Hij kan ze toch niet allemaal vernietigd hebben.’

‘Dat pakket bevatte bijna een komma twee kilo diamantgruis. Dat is zowat vijfenvijftighonderd karaat. Voeg daarbij wat er intussen uit het pakket weggevoerd was. Dan moet er oorspronkelijk zowat zesduizend karaat in hebben gezeten. Ik heb de gewichten van de gestolen diamanten bij elkaar opgeteld...’ Zijn stem viel weg.

‘En?’ vroeg Collopy uiteindelijk, toen hij zijn ongeduld niet langer kon bedwingen.

‘Het totale gewicht bedroeg zesduizend en tweeënveertig karaat,’ fluisterde Sherman.

Een tijdlang bleef het stil in het laboratorium. Het enige geluid was het zwakke gonzen van de tl-buizen. Uiteindelijk hief Collopy zijn hoofd op en keek Sherman aan.

‘Dr. Sherman,’ begon hij, maar zijn stem brak en hij moest opnieuw beginnen. ‘Dr. Sherman. Deze informatie móét binnen deze vier muren blijven.’

Sherman, toch al bleek, trok lijkwit weg. Maar even later knikte hij sprakeloos.

4

William Smithback jr. liep de donkere, verschaalde kroeg binnen die in de volksmond ‘The Bones’ genoemd werd, en nam de ruoerige menigte op. Het was vijf uur en de hele zaak zat vol museummedewerkers die hun kelen smeerden nadat ze lange, stoffige uren hadden gezwoegd in die graniethoop aan de overkant. Waarom ze in vredesnaam naar een plek wilden waar iedere vierkante centimeter muuropervlak vol botten hing terwijl ze de hele dag op het werk niets anders zagen, was Smithback een raadsel. Tegenwoordig kwam hij zelf nog maar voor één reden naar Bones, en dat was de veertig jaar oude single malt die de barkeeper onder de toog verborgen hield. Met zesendertig dollar per glas niet echt een koopje, maar stukken beter dan je binnenkant laten wegrotten door Cutty Sark à raison van drie dollar per glas.

Hij zag het koperrode haar van zijn kersverse bruid, Nora Kelly, die aan hun gebruikelijke tafeltje achterin zat. Hij wuifde, slenterde naar haar toe en nam een dramatische pose aan.

“‘But soft! What light through yonder window breaks?’” sprak hij. Toen kuste hij even de rug van haar hand, kuste haar lippen met aanzienlijk meer aandacht en ging tegenover haar zitten. ‘Hoe gaat het?’

‘Het is en blijft een spannende werkplek, dat museum.’

‘Bedoel je die toestand met dat biologische wapen vanochtend?’

Ze knikte. ‘Er was een pakje afgeleverd voor Mineralogie, en daar lekte een of ander poeder uit. Ze dachten dat het antrax was, of zo.’

‘Dat heb ik gehoord, ja. Broeder Bryce heeft er al een artikel over ingediend.’ Bryce Harriman was Smithbacks collega en aartsrivaal bij de *Times*, maar Smithback had zijn eigen positie min of meer veilig weten te stellen door enkele recente – en bijzonder dramatische – primeurs.

De triest kijkende kelner kwam aanlopen en bleef zwijgend bij

hun tafeltje op hun bestelling staan wachten.

‘Voor mij twee vingers van die Glen Grant, graag,’ zei Smithback. ‘De goeie.’

‘En een glas witte wijn, graag.’

De kelner schuifelde ervandoor.

‘En, opschudding alom?’ vroeg Smithback.

Nora giechelde. ‘Je had Greenlaw moeten zien, de gozer die het spul gevonden had. Hij wist zo zeker dat hij doodging dat ze hem op een brancard weg moesten dragen, met ruimtepak en al.’

‘Greenlaw? Ken ik niet.’

‘De nieuwe onderdirecteur voor administratieve zaken. Net overgenomen van Con Ed.’

‘En wat was het uiteindelijk? De antrax, bedoel ik.’

‘Slijppoeder.’

Smithback grinnikte terwijl hij zijn glas aanpakte. ‘Slijppoeder. Mijn god, geweldig.’ Hij liet de amberkleurige vloeistof rondwalzen in het ballonglas en nam een slokje. ‘Hoe kwam dat zo?’

‘Het schijnt dat het pakje onderweg beschadigd was geraakt, zodat er spul uit liep. Een koerier had het bij Curly afgegeven, en net op dat moment kwam Greenlaw langs.’

‘Curly? Is dat die ouwe met die pijp?’

‘Precies.’

‘Is die er nog steeds?’

‘Die gaat nooit meer weg.’

‘Hoe nam hij het op?’

‘Nuchter, zoals altijd. Een paar uur later zat hij alweer in zijn hok, alsof er niets gebeurd was.’

Smithback schudde zijn hoofd. ‘Waarom zou iemand nou een zak gruis per koerier opsturen?’

‘Geen idee.’

Hij nam nog een slokje. ‘Denk jij dat het opzet was?’ vroeg hij afwezig. ‘Iemand die probeerde het museum de stuipen op het lijf te jagen?’

‘Wat heb jij een crimineel brein.’

‘Weten ze wie de afzender is?’

‘Ik heb me laten vertellen dat die er niet op stond.’

Bij dat minieme detail was Smithbacks belangstelling plotseling gewekt. Nu had hij spijt dat hij Harrimans artikel niet op het intranet van de *Times* had opgezocht en gelezen. ‘Weet je hoe duur

het tegenwoordig in de binnenstad is om iets per koerier te laten verzenden? Veertig ballen.'

'Misschien was het wel heel duur poeder.'

'Maar waarom stond er dan geen afzender bij? Aan wie was het geadresseerd?'

'Gewoon, aan de afdeling Mineralogie, heb ik gehoord.'

Smithback nam nog een bedachtzame slok van zijn Glen Grant. Het hele verhaal had iets waardoor er in zijn hoofd journalistieke alarmbellen gingen rinkelen. Hij vroeg zich af of Harriman de zaak tot op de bodem had uitgespit. Waarschijnlijk niet, hem kennende.

Hij pakte zijn telefoon. 'Mag ik even bellen?'

Nora fronste haar wenkbrauwen. 'Als het echt niet anders kan.'

Smithback toetste het nummer van het museum in en vroeg of hij kon worden doorverbonden met de afdeling Mineralogie. Hij bofte: er was nog iemand aanwezig. Rad begon hij: 'Ja, u spreekt met Hhm-hm van de afdeling Br-humm, en ik heb even een vraagje: wat voor slijppoeder was het waardoor vanochtend die toestand ontstaan is?'

'Pardon, ik heb niet goed verstaan...'

'Eh, ik heb niet veel tijd. De directeur zit op antwoord te wachten.'

'Geen idee.'

'Is er iemand in de buurt die het wél weet?'

'Dr. Sherman is nog op kantoor.'

'Kunt u mij even doorverbinden?'

Even later kwam er een ademloze stem aan de lijn. 'Dr. Collopy?'

'Nee, nee,' zei Smithback ontspannen. 'William Smithback hier. Ik ben verslaggever bij de *New York Times*.'

Stilte. Daarna een uitermate gespannen 'Ja?'

'Die alarmtoestand met dat biologische wapen vanochtend...'

'Daar kan ik u niet mee helpen,' kwam het antwoord onmiddellijk. 'Ik heb uw collega, de heer Harriman, al alles verteld wat ik weet.'

'Dit is gewoon even ter controle, dr. Sherman. Dat is bij ons routine. Bezwaar?'

Stilte.

'Het pakje was aan u geadresseerd?'